

นาย โตเตเตีย พิชิต ต่างโลก

life. 10

เหล่าสัตว์ป่า
แห่งลัทธิเลเวลนियม

Shoji Goji

illustrator — Saku Enomaru

Lonely Attack
on the Different World

Shoji Goji

illustrator

Saku Enomaru

นาย
โตเตีย
พิชิต
ต่างโลก

life. 10

เหล่าสัตว์ป่า

แห่งลัทธิเวิลเดอนิยม

“การ
เสี่ยง
สงคราม
ต้อง
มา
ก่อน
?”

~ Dress up in ชุดนอกระลอกัน ~

ชาร์-
ริ-
เอส

Sharices

“ถ้าฉัน
ราชอาณาจักรเอง
ก็จะร่วมต่อสู้ด้วยนะ
สงคราม
ที่ไร้สาระแบบนี้
จะยืดเยื้อให้
พวกท่านอาธุระ
ที่เป็น
คนต่างชาติลงมือ
แล้วตัวเอง
นั่งดูอยู่เฉยๆ ไม่ได้”

~ Dress up in ชุดนอกระบายขาว ~

หัว
หน้า
ห้อง

Ilincyo

— Dress up in ชุดบอเนก —

อา-
เรียน-
นา

Ariana

“ผู้คนส่วนใหญ่
ของศาสนา
ไม่ได้ต้องการ
สงครามเลยล่ะ
พวกเราจะ
กลับไปศาสนา
เพื่อความสงบสุข”

“ตอนนี้คนที่แข็งข้อ
กับพระสันตะปาปา
ที่รัฐศาสนาก็มีแค่
องค์หญิง
ของศาสนาเท่านั้น
อัศวินมรธา
อย่างคุณอาเรียนนา
ต้องถูกจ้างเล่นงาน
อยู่แล้ว!”

— Dress up in ชุดบอเนกต่างดาว —

เมรีเอล

Meriel

Special

สอง
หัว
หน้า C

Dress up in ชุดนอนทากิ

FukuinneyoC

ชุดนอน
ทากิ
อันล้ำค่าของ
“ลูกทากิ”

หรือ

คุณรอง
หัวหน้า C
ที่ไม่ยอมสวม

เปิด
ตัว!
ใน
เนื้อเรื่อง
หลัก

◆ รองหัวหน้า A

เพื่อนร่วมห้อง สาวคูบิตที่คอย
จิกตาใส่พวกผู้ชายที่ทำเรื่องเง่า

◆ รองหัวหน้าห้อง B

เพื่อนร่วมห้อง สาวสไคล์นึ่ม
ได้อันดับหนึ่งจาก “การจัดอันดับ
คนดี” ภายในโรงเรียน อาชีพ “จอม
ปราชญ์”

◆ รองหัวหน้าห้อง C

เพื่อนร่วมห้อง เป็นสาวตัวเล็ก
ว่าเง่ที่หลงใหลในผู้หญิงที่ดูเป็น
ผู้ใหญ่ เป็นเหมือนมาสคอตประจำ
ห้อง

◆ แรตตัวแม่

เพื่อนร่วมชั้น หัวหน้าของกลุ่มสาว
แก๊งค์คน เป็นอดีตนางแบบนิตย-
สารและรอบรู้เรื่องแฟชั่น

◆ สาวบรรณารักษ์

เพื่อนร่วมชั้น จอมวางแผนสุดคล
ที่สังกัดอยู่ในทีมชมรมวัฒนธรรม
รู้จักกับฮารุกะตั้งแต่ตั้งแต่สมัย
ประถม

◆ สาวยิมนาสติกลีลาใหม่

เพื่อนร่วมชั้น อดีตนักกีฬาตัวแทน
โอลิมปิกกีฬาโยมยิมนาสติก เป็นผู้ใ
อาวูรเล่นแร่แปรธาตุที่เปลี่ยนรูป
ทรงเป็นอุปกรณ์ยิมนาสติกได้

◆ อีเรอเลีย

น้องสาวของวິซิมเกร็กซีโรและเป็น
เอลฟ์ เคยป่วยเป็นโรคร้ายแรง
แต่รักษาหายดีแล้วด้วยเห็ดจาก
ชายแดน

◆ ชารีเซเรส

องค์หญิงแห่งราชอาณาจักรริโอ-
เรล มีทรอม่ากับกร “โป๊ให้ทัว”
จากกับดักของดันเจี้ยนปลอม มี
อีกชื่อว่าสาวองค์หญิง

◆ เซเรส

เมดประจำตัวขององค์หญิงชารี-
เซเรส ผ่านการฝึกฝนมาตั้งแต่เด็ก
ในฐานะตัวตายตัวแทนขององค์
หญิง

◆ สาวนักสะกดรอย

ลูกสาวของผู้นำตระกูลซีโนะซึ่งทำ
อาชีพสำรวจและสอดแนม เป็น
สายลับระดับแนวหน้าที่ได้รับการ
กล่าวขานว่า “ไม่มีทางมองเห็นได้”

◆ เมโรโทซิม

เจ้าครองแคว้นชายแดนโมมุย เป็น
วีรบุรุษผู้มีฉายา เช่น “ราชาชาย-
แดน” “เทพแห่งสงคราม” แล้วยัง
เป็นนักดาบไร้พ่ายอีกด้วย

◆ เมโรเอล

ลูกสาวเจ้าครองแคว้นชายแดน
โมมุย ฮารุกะจำชื่อไม่ได้สักทีจึง
คุ้นเคยกันในชื่อเล่นว่า “เมโรริ”

CHARACTER

แอนเจลิกา

อดีตจักรพรรดินีคนเจียนของ "ดินแดนปลายเขตแดน" โดน "ใช้งาน" ด้วยกลของฮารุกะ มีอีกชื่อว่า หุ่นในห้องชุดเกราะ

ฮารุกะ

เด็กม.ปลายที่ถูกอัญเชิญมาต่างโลก เป็นคนเดียวในห้องที่ไม่ได้รับ "สภิลโกง" จากพระเจ้า

เนเฟอร์ติริ

อดีตจักรพรรดินีคนเจียนผู้ถูกควบคุมให้เป็นอาวุธสังหาร แต่ได้รับการปลดปล่อยด้วยอุปกรณ์เวทของฮารุกะ ฉายาคือ สาวนักเดิน

หัวหน้าห้อง

หัวหน้านาระดับชั้นของห้องเรียนของฮารุกะ มีพรสวรรค์ในการเป็นผู้นำกลุ่มคน รู้จักกับฮารุกะตั้งแต่สมัยประถม

อาเรียนนา

ซิสเตอร์แห่งรัฐศาสนา สังกัดกลุ่มที่ต่อต้านกลุ่มหลักของทางศาสนา-จักรซึ่งขัดขวางระบบการค้าทาสและกีดกันมนุษย

สไลม์เอ็มเพอเรอร์

อดีตราชินีคนเจียน สามารถเรียนรู้กลของศัตรูที่ "จับกิน" เข้าไปได้ โดน "ใช้งาน" ด้วยกลของฮารุกะ

STORY

ฮา

รุเกได้พบกับซิสเตอร์อาเรียนนาที่มายังชายแดนในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของคนทูตจากรัฐศาสนา ฮารุกะตัดสินใจเข้าเป็นพวกเดียวกับอาเรียนนาที่มาก่อถึงสถานการณื่อนั้นนำพะของศาสนจักรที่ก่อตัวอยู่ในรัฐศาสนา จึงได้พาเธอไปเก็บเลเวลในดินแดนจนเลเวลสูงพอจะป้องกันตัวจากมือสังหารที่จ้างเอาชีวิตตัวเองได้

ระหว่างนั้นเกิดการทำรัฐประหารขึ้นโดยพระสันตะปาปาที่รัฐศาสนา เชื่อพระวงศ์แห่งรัฐศาสนาถูกคุมขัง คนที่ขัดขืนทยอยถูกกำจัดไปเรื่อย ๆ อาเรียนนาได้รู้ว่าประเทศบ้านเกิดมีภัย จึงอยากกลับไปโดยเตรียมใจตาย ฮารุกะจึงเสนอแผนการเพื่อโค่นล้มศาสนจักร รายละเอียดก็คือ ฮารุกะที่ไปยังประเทศมนุษยส์ัตว์ในฐานะคนทูตตามที่ประเทศมนุษยส์ัตว์ร้องขอ จะถือโอกาสลอบเข้าไปรัฐศาสนาซึ่งตั้งอยู่ถัดไปจากประเทศมนุษยส์ัตว์ จากนั้นก็จะเล่นงาน "มหาวิหาร" ซึ่งเป็นฐานที่มั่นของศาสนจักรโดยตรง ซึ่งเป็นแผนการที่บ้าบออย่างสิ้นเชิง

ช่างฝีมือต้นกันแต่เช้าก่อนพระอาทิตย์ขึ้นเสียอีก ขึ้นไปยืนบนไชนาตยักษ์แล้วเริ่มตรวจสอบรอบบริเวณ เพราะยังมีชีวิตอยู่ก็เลยต้องลำบากเรื่องการจัดการ ต้องมองดูสถานการณ์อยู่ตลอดเวลา คอยปรับเปลี่ยนอุณหภูมิกับสัดส่วน ทุกอย่างมีความแตกต่างกันออกไป เพราะว่าได้เห็นใบหน้าที่แตกต่างกันอยู่ทุกวันจึงไม่อาจจะสายตาได้ มองดู, รับฟัง และสัมผัส สนทนากันโดยไม่ใช้คำพูด ถ้าจะเลยก็จะได้ออกมาแค่ของพื้นๆ เท่านั้น ถ้าจะเลยก็จะได้เรียนรู้อะไรเลยจากตรงนั้น แล้วก็.....ไม่น่าจะละเลยได้ เพราะจะไม่ได้ผลตอบแทนอะไรกลับมาเลย ไม่มีทางส่งความรู้สึกไปถึงได้นอกจากสิ่งนั้น คนในหมู่บ้านนี้ไม่มีทางยกโทษให้กับการตัดสินใจที่ได้ทำลงไปหรือคำแก้ตัว

วันนั้นหมู่บ้านล่มสลาย เกิดมอนสเตอร์ล้นทะลักอย่างหนักจึงจำใจต้องสู้ ตอนนั้นทำได้แค่หลบหนีพร้อมกับปกป้องผู้คนในหมู่บ้านที่ต่อสู้ไม่ได้ ไม่ได้เจ็บใจอะไรเลย แค่อปกป้องได้ดีมากแล้ว

แต่พอมอนสเตอร์ถูกปราบและกลับมายังหมู่บ้านที่รกร้าง ทันทิที่เข้ามาในโรงกลั่นก็รู้ได้เลย ไม่ทันเสียแล้ว..... รอดตายก็จริง แต่การผลิตเหล้าที่เป็นสิ่งจำเป็นหมู่บ้านได้พินาศไปหมด ไม่ใช่แค่หมู่บ้านถูกทำลาย แต่ได้สูญเสียสิ่งหล่อเลี้ยงในการดำรงชีพไปด้วย

แค่ดมกลิ่นของอากาศก็รู้.....ถึงเหล้ามีน้ำส้มสายชูอยู่ทั้งหมดนั้นเสียเปล่าแล้ว ผู้รับผิดชอบที่ได้รับมอบหมายที่นี้คือ

ฉันเองไม่มีข้อแก้ตัวเลย ไม่มีปัญญาจะคิดใช้ด้วย การผลิตเหล่าที่ทำด้วยวัตถุดิบอันล้ำค่าของหมู่บ้านยากจน ไม่มีสิทธิ์ที่จะผิดพลาดอย่างเด็ดขาด หมู่บ้านยากจนมีวัสดุและวัตถุดิบอยู่แค่หยิบมือ ถ้าพลาดไปสักครั้ง.....ก็ตั้งหลักใหม่ไม่ได้อีก

แม้แต่ถึงก็พินาศหมด ใช่แล้ว ฉันได้ฆ่าหมู่บ้านไปแล้ว ถึงตายก็คิดใช้ไม่ได้ แต่อย่างน้อยก็ต้องแลกชีวิตกับมอนสเตอร์สักตัว ไม่อย่างนั้นคงไปสู้หน้าคนในหมู่บ้านที่เชื่อใจฉันไม่ได้ ฉันคิดแบบนั้นขณะขอขมาต่อเหล่าที่เสียหายหมดแล้ว

“ขอโทษนะ ที่ทำอะไรไม่ได้เลยในเวลาสำคัญ.....เป็นเพราะฉันเอง ขอโทษ.....ทั้งที่อยากได้เหล่าดี ๆ เพื่อให้ทุกคนดีใจแท้ ๆ ขอโทษนะ”

ไม่ว่าถึงไปไหนก็ล้วนมีความนึกคิดของตัวเอง แหงอยู่แล้ว เพราะเฝ้าดูและพูดคุยด้วยอยู่ทุกวัน พุ่มเทความรักให้มาตลอด ลองผิดลองถูกครั้งแล้วครั้งเล่า ด้วยความปรารถนาที่อยากใหกลายเป็นเหล่าแสนอร่อย ฉันได้ทำให้เหล่าทั้งหมดเสียของแบบไม่มีทางชดเชยได้อีก

“ขอโทษพวกนายด้วย.....”

ฉันเอามือจับถึงเหล่า นี่คือสมบัติของหมู่บ้านที่ยากจนผู้มีพระคุณที่ช่วยผลิตเหล่าแสนอร่อย เพื่อให้หมู่บ้านยากจนมีความสุข อัดแน่นด้วยประวัติศาสตร์ของหมู่บ้านนี้ที่รักษาไว้และสืบทอดกันมาหลายชั่วรุ่นตั้งแต่ฉันกับพ่อของฉันแล้วก็พ่อของพ่อขึ้นไปอีก ถึงเหล่านี้อย่างช่วยผลิตเหล่าแสนอร่อยเพื่อหมู่บ้าน

มาตลอด.....ตอนนี้มีน้ำส้มสายชูชิมอยู่จนเสียของหมดแล้ว

ถึงแบบนี้ผลิตเหล้าไม่ได้แล้ว.....เหล้าถึงที่ช่วยผลิตเหล้าแสนอร่อยมาตลอด สิ่งสำคัญที่ไม่รู้ว่าทำให้ผู้คนแถบชายแดนมีความสุขมานานขนาดไหน ฉันได้ทำพังไปเสียแล้ว

ทั้งที่ได้รับมอบหมายให้สืบทอด แต่ฉัน.....จำไม่ได้เลยว่าอยู่ตรงนั้นนานกี่ชั่วโมงแล้ว จำไม่ได้ว่าขอขมาสักแค่ไหน คงจะร้องให้อยู่แน่ๆ เลย พอหันกลับไปก็เห็นว่ามืดมดตาสีดำกำลังจ้องฉันอยู่ ดวงตาสีดำที่ล้าลึกยิ่งกว่าอะไร

ชายเหล้าที่มีน้ำส้มสายชูผสมอยู่ไปเสียแล้ว อุตส่าห์ปฏิเสธไปแล้วว่าของห่วยแตกแบบนั้นขายไม่ได้หรอก แต่ของกินที่ใช้วิธีการหมักปลาแม่น้ำ อร่อยจนน้ำตกตะลึงเลยทีเดียวทีเดียว ระหว่างที่กำลังตกใจอยู่ก็โดนกว้านซื้อไปหมด พอจ่ายเงินเสร็จก็ขนย้ายไปเลย

ใช่แล้ว ค่าตอบแทนคืออุปกรณ์กลั่นเหล้า สมบัติของหมู่บ้านที่ตัดใจแล้วว่าไม่มีทางสร้างใหม่ได้อีก กลับถูกนำมาวางเรียงรายอย่างหรูหรา ข้าวสารก็นำมากองไว้ให้ตั้งมากมาย มองดูอย่างงุนงงอยู่นานกว่าจะพอสงบสติอารมณ์ได้ แม้กระทั่งสิ่งปลูกสร้างที่พังไปกว่าครึ่งก็ใหญ่ขึ้นกว่าเดิม แล้วยังงดงามด้วย

พอรีบวิ่งออกไปข้างนอกก็ได้เห็น.....ค่าตอบแทนเหล้าที่ใช้การไม่ได้แล้ว กลับเป็นทุกสิ่งทุกอย่างในหมู่บ้าน หมู่บ้านที่พังพินาศจนถึงเมื่อกี้ มีสิ่งปลูกสร้างอลังการเรียงรายอยู่ ถูกปกคลุมด้วยกำแพงเมืองที่แข็งแรงและกว้างขวางยิ่งกว่าก่อน

หมู่บ้านได้กลายเป็นเมืองป้อมปราการตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้

พวกชาวบ้านเคยกอดกันร้องไห้และได้รับบาดเจ็บหนักขนาดนั้น แต่ตอนนี้ทุกคนหายดีแล้ว แม้กระทั่งคนที่สิ้นหวังทำได้แค่รอคอยความตาย ก็กลับมาเดินได้อย่างสบาย.....ร่องรอยของฝันร้ายหายไปหมดสิ้น หลงเหลือแค่ความสุขที่ไม่เคยเห็นมาก่อน มีใครบางคนบอกว่า นั่นคือภัยพิบัติแห่งความสุข

มีเรื่องที่มีรู้เอาทีหลังว่า สาเหตุที่ไม่มีใครตายสักคนราวกับปาฏิหาริย์นั้น เป็นเพราะตัวภัยพิบัติบังเอิญผ่านมาจนเจอฝูงมอนสเตอร์ที่รุกรันมาเข้า เห็นว่าเกะกะจึงบุกจู่โจมใส่ จากนั้นภัยพิบัติแห่งความสุขก็มอบอนาคตให้กับพวกเรา ตอบแทนเหล่าที่ละเสียดหายของหมู่บ้านพัง ๆ ทั้งหมด.....ที่มีอยู่ในตอนนี้.....คือภัยพิบัติแห่งความสุข

หลังจากนั้นก็เคียวกว้าคนหนุ่มอย่างโหดร้ายอย่างกับยักษ์ สอนการทำเล้าอย่างเข้มงวด ทุกคนพยายามจดจำและตอบรับโดยไม่มีใครปริปากบ่นสักคำ ตั้งใจทำงานเพื่อไม่ให้ภัยพิบัตินั้นเห็นสภาพน่าอับอาย ทุกคนต่างทำงานและขบคิดความหมายของสิ่งที่ถูกนำมาให้ พอรู้ตัวอีกที หมู่บ้านที่ถูกจัดระเบียบใหม่ก็มีสิ่งของอุดมสมบูรณ์ขึ้นเรื่อย ๆ ไม่ทันไรก็กลายเป็นเมืองของจริงไปแล้ว

ดังนั้นการทำเล้าจึงมอบหมายให้คนหนุ่มจัดการ ส่วนฉันทำน้ำส้มสายชู เพราะไม่มีคุณสมบัติที่จะทำเล้าอีกแล้ว ปกป้องเอาไว้ไม่ได้ก็เลยรับสืบทอดต่อไม่ได้

และฉันก็อยากทำน้ำส้มสายชูที่ภัยพิบัติแห่งความสูญนั้น บอกว่าเป็นคำตอบแทนของความสูญอันยิ่งใหญ่อย่างไม่มีอะไร เทียบได้ ฉันไม่มีทางลืมใบหน้าของภัยพิบัติตอนที่ปลาแม่น้ำ หมักนั้นไปตลอดชีวิต ทั้งที่มันเป็นผลงานที่ล้มเหลวเต็มไปด้วย ความสิ้นหวัง แต่ฉันกลับทำให้ภัยพิบัติแห่งความสูญนั้นดีใจได้

แต่นั้นคือผลงานที่ล้มเหลว มันไม่มีมูลค่าอะไร เลย อยากให้ติดใจกับน้ำส้มสายชูที่ฉันตั้งใจทำจริง ๆ มากกว่า.....พวก เราไม่มีอะไรจะตอบแทน สิ่งที่คุณทำได้มีแค่การทำน้ำส้มสายชู เท่านั้น

“น้ำส้มสายชูที่เคยรังเกียจ เคยกลัวเพราะมองว่าเป็น ความล้มเหลว กลับซับซ้อนและมีรสชาติที่ลึกซึ้งถึงขนาดนี้”

แค่เปลี่ยนวิธีการทำ รสชาติก็เปลี่ยนแปลงได้อย่างหลากหลาย ถ้าละเลยขั้นตอนการทำ รสชาติก็จะแย่ลง มันมีความยุ่ง ยากแบบเดียวกับเหล้า แต่น้ำส้มสายชูก็ช่วยให้ร่อยขึ้นได้ตาม ความชุ่มชื้นและความรู้สึกนึกคิด

หลังจากนั้นได้เรียนรู้สูตรมากมายจากสมาคมการค้า ที่มากวันซื้อ ใช้น้ำส้มสายชูต่างๆ ทดลองทำอาหารด้วย ตอนนั้น เมืองนี้จึงเปลี่ยนมาโด่งดังในเรื่องเหล้าและน้ำส้มสายชู สามารถ ทำอาหารขึ้นชื่อได้ตั้งมากมาย มีผู้คนแวะเวียนมาบ่อยขึ้น ถึง กระนั้นฉันก็ไม่มีวันลืมรสชาติของปลาแม่น้ำหมักที่กินในตอน นั้นได้หรอก

มีแค่ดวงตาสีดำของภัยพิบัติที่ยึดอยู่เท่านั้น ที่เพื่อความ

ภูมิใจชั่วชีวิตของฉัน ฉันขอแค่นั้นก็พอแล้ว แค่นี้ได้ตอบแทนสิ่งนั้นก็เต็มใจอย่างยิ่ง ดังนั้นจึงทำน้ำส้มสายชูชั้นเลิศแล้วส่งไปที่เมือง วาดฝันไว้ว่าพอเข้าปากของภัยพิบัติแล้ว เขาจะยี้มแย้มบอกว่าอร่อย

วันนั้นตอนที่พูดว่า “เหล้าที่ผสมน้ำส้มสายชูแบบนี้ขายให้ไม่ได้หรอกในฐานะช่างฝีมือ” แต่กลับบอกมาว่า “เพราะมันเปรี้ยวนั้นแหละถึงมีคุณค่า” ฉันเชื่อมั่นในคำพูดของภัยพิบัติจึงได้เน้นความเปรี้ยว หมักบ่มเพิ่มความเข้มข้นแบบครึ่งแล้วครึ่งเล่า.....น้ำส้มสายชูเข้มข้นนี้เปรี้ยวไม่ใช่เล่นเลย! ลือกันว่าภัยพิบัติรับซื้อทั้งหมด แต่ถ้าเอาไปหมักบ่มแล้วละก็ ไหแปรรูปอาจถึงขั้นละลายได้นะเนี่ย

ทำไมของแบบนี้ถึงขายออกนะ? หวา เปรี้ยวจี๊ดดด!!

พอคิดว่าไม่มีทั้งทีไม่มี มันก็มีเรื่องที่ต้องคิดอยู่เหมือนกัน?

วันที่ 101 ตอนเช้า โรงเรียน คนประหลาดขาว

ช่างนอกรังมีดอยู่เลย เป็นเวลาที่จะบอกว่าเข้าตรูก็ออกจะมีดเกินไปหน่อย ไม่ต้องคิดก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ไข่แล้ว การแก้แค้น!

เมื่อคืนนี้ทุ้มเทด้วยแก่นแท้แบบเด็กหนุ่มมัธยมปลาย ผู้ไร้เดียงสา วงจรอนันต์แห่งการเสร็จกิจและฟื้นตัว เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าด้วยความเร็วสูง ผลจากการฝึกวิชจักรนิรันดร์ด้วย ‘กามศิลป์ในห้องหอ’ เลยกลายเป็นคืนอันยาวนานจนต้องใช้กระทั้ง ‘ทะลุขีดจำกัด’ แถมยังมีการแก้แค้นตั้งแต่เช้าด้วย.....แน่นอนว่าถ้าเป็นปกติก็น่าจะตื่นขึ้นมาด้วยสกลิตรวจจับจิตหรือไม่ก็สกลการรับรู้พื้นที่ แต่คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเดิน ทารุณกรรมเด็กหนุ่มมัธยมปลายด้วยการโผสท่าแบบนางเสือดาว เจียบสงบด้วย ‘อำพราง’ กับ ‘ปิดกั้นจิต’ จนก่อเหตุได้อย่างสบายเลย!!

“ขอนำเสนอ การปรนนิบัติยามเช้า ค่ะ♥”

แต่ว่า พอตื่นเข้ามาก็โดนมัดด้วยโซ่นี้ะละสิ จำไม่ได้ว่าเป็นครั้งที่เท่าไรแล้ว การแก้แค้นที่ไม่รู้ว่าเป็นครั้งที่เท่าไรยังดำเนินต่อไป ตอนนี้อยู่เหมือนจะผลัดเปลี่ยนจากคุณสาวนักเดินมาเป็นคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะแล้ว

“ศึกแก้มือ ชนะขาดลอย การปรนนิบัติเป็นสิ่งสำคัญ”

ให้ตายสิ ทั้งที่การแก้แค้นไม่ได้สร้างสวรรค์อะไรขึ้นมาเลยแท้ๆ จิตใจที่ยึดติดอยู่กับความแค้นนั้นช่างเป็นเรื่องที่โง่งมและน่าเศร้าเหลือเกิน ไซ่แล้ว แค่มิซงแถมในการแก้แค้นและตอบโต้กันจนและเมื่อคืนนี้เองนะ ทำตัวไม่เป็นผู้ใหญ่กันเสียเลย แต่กลับใช้เสน่ห์แบบผู้ใหญ่ที่อวบอัดอย่างเจิดจ้า มาสร้างผลงานอยู่ในตอนนี้

“เดี๋ยวละ คลอเคลียกันบนพนักนอนยามเช้า แต่ดันใช้ภาษากายทำสงครามลั่นกันอย่างกับนกอีเสือน้ำตาลเอาเหยื่อมาเสียบไว้ที่กิ่งไม้แน่ะ ความสดใสยามเช้าของเด็กหนุ่มมัธยมปลาย กำลังถูกทารุนด้วยปลายลิ้น โดนจิกทิ้งอยู่อย่างนี้.....เหมือนมินกกระจอกร้องจิบจิบแต่เช้าเลย!” (จิบจิบ♥)

เอาเถอะ คิดว่าถ้าพูดถึงสภาพตอนขึ้นสวรรค์อย่างกับวิญญาณหลุดออกจากร่างเมื่อคืนนี้ คงไม่แคล้วต้องโดนเทศนาอยู่แล้ว แต่อธิบายด้วยภาษากายอย่างสงครามลั่นแบบนี้มันก็นะ.....ดูเด็ดชะมัดเลย?

“อรุณสวัสดิ์.....ทั้งที่ลืมตาตื่นมาตั้งนานแล้วแท้ๆ เพิ่งจะลุกขึ้นมาได้ชะงั้น? อ้อ ไม่ต้องใช้ ‘มอร์นิงคอลล์ (เช้าแล้ว ตื่นเร็ว♥)’ ยามเช้าด้วยการจู๋จิ้มใส่เด็กหนุ่มมัธยมปลายอย่างเราหรอก ถึงไม่ต้อง ‘มอร์นิงคอลล์ (จิบจิบ♥)’ เด็กหนุ่มมัธยมปลายก็ตื่นเองได้อย่างสดใสอยู่แล้ว ทั้งที่เป็นแบบนี้มันดันมา ‘มอร์นิงคอลล์ (จิบจิบ♥)’ ใส่จนเด็กหนุ่มมัธยมปลายตื่นมาแล้วเพลี่ย

‘ไปหมด สุดท้ายก็ลุกขึ้นไม่ไหว เสียหายหนักจนนึก ตื่นขึ้นมา แล้วโทรไปหมด? ต้องต่อสู้กับตัวเองว่าจะล้มตาดื่นขึ้นมาหรือ จะหลับไปชั่ววันจันทร์ดีเลยนะ? สุ่มเสี่ยงน่าดูเลยละ?’

ยิ้มอย่างพึงพอใจจนรู้สึกได้ถึงความรู้สึกไร้เดียงสา แต่น้ำลายเฝ้มลงมาจากมุมปากอยู่นะ? อ้อ คงต้องเซ็นเซอร์กันหน่อย ฮีม ใช้ลิ้นเลียรูกะแบบนี้ทำหายกันชัด ๆ แต่เด็กหนุ่มมัธยมปลายหมดแรงจะสู้แล้ว หรือต้องบอกว่า อยากเอาคืนด้วย ‘กามศิลป์ในห้องหอ’ ก็มีเวลาไม่พอ แล้วก็ช่วยปลดไซให้ด้วยละกันนะ? มันแข็งจนเจ็บแล้วก็เย็นด้วย เรายังไม่ได้บุกเบิกสายอย่างว่านะ แล้วไม่มีกำหนดจะบุกเบิกด้วย.....อ้อ ดูท่าทางดีใจใหญ่! ปะ แปลว่าต้องทนความอึดยคนีจนถึงกลางคืน อยู่อย่างนี้อย่างยาวนานตลอดทั้งวันเลยนั่นหรอ เก็บ MP เอาไว้เต็มถังดีกว่า

จากนั้นที่โรงอาหาร สาว ๆ นุ่งกางเกงรัดรูปแน่นเปรี้ยว กำลังยืดหยุ่นร่างกายยามเช้ากันอย่างคึกคัก ไซ่แล้ว เป็นผลจากคลาสเรียนโยคะของคุณสาวนักเต้นละมั้ง มีทั้งคนยืดกล้ามเนื้อ เล่นโยคะ ดูเหมือนทุกคนทั้งยืดหยุ่นและอวบอัดไปหมดเลย มีคนนั่งสมาธิด้วย บางคนฝึกมวยไท่เก็กที่เพิ่งจดจำได้ เตรียมพร้อมรับมือการต่อสู้กันอย่างอวบอัดแบบนี้ทำเอาน่ากลุ้มใจ อยู่เหมือนกัน เรายืบทำอาหารให้ก็จริง แต่คุณ ‘ดวงตาราจิน’ กับคุณ ‘ปัญญา’ ต่างก็งานยุ่งน่าดู กำลังบันทึกภาพกันอยู่นี่นา?

“...อรุณสวัสดิ์”

สาว ๆ อวบอัดทักทายยามเช้ากันอย่างอวบอัด เนื้อแน่น

ติ่งเปรี้ยะดินยุยกิกไปมาส่งเสียงทักทายกัน อ้อ ดินะที่เรายังอยู่ในช่วงคลุมดาวน์!

“อ้อ อรณสวัสดิ์มั้ง? รู้สึกว่าตื่นมาตั้งนานแล้ว แต่ยังเข้ายุยกก็ต้องอรณสวัสดิ์ละนะ พวกสาว ๆ เนื่อแน่นดูท่าทางคึกคักกันอย่างหนุบหนับตั้งแต่เช้าแบบนี้ก็ดีแล้ว? เอาเถอะ อาหารเข้าอะนะ? มันคือพิชซ่าแบบเรียบง่ายใช้ชีสที่ได้มาเมื่อวาน มาร์การิต้าคือการเรียกแบบละติน แต่ถ้าเป็นมาร์กาเร็ตจะเข้าใจได้ง่ายขึ้น ถ้าเป็นประเทศของคุณ M จะเรียกว่ามาร์เกอร์ิต (Margurite) มาร์การิต้าเหมือนชื่อดอกเกิ้ลนั้นแหละ แปลว่าไข่มุก ชื่อนี้กับญูมาร์กาเร็ตแห่งแอนติออกก็หมายถึงแบบเดียวกัน ชื่อนี้เป็นได้ทั้งชื่อดอกเกิ้ลเฟรนช์เดซี่ (French Daisy) และดอกเดซี่เลยนะ พิชซ่าที่เรียบง่ายแบบนี้กลับมีชื่อยุ่งยากน่าดู?” “.....พิชซ่า! แต่อย่ามาเรียกว่าสาวน้อยเนื่อแน่นหนึบหนับนะ!””

เกิดความวุ่นวายอันดูเดือดจากเนื่อแน่นหนึบหนับขึ้นไ้แล้ว นี่คือภาพของอาหารมือเข้าที่แทบจะเกิดการจลาจล เป็นความวุ่นวายครั้งใหญ่ของเนื่อนุ่มนิ่มที่เบียดเสียดกันแย่งชิงชีสยัดเยิ้ม ๆ เป็นการต่อสู้ไร้คุณธรรมอันน่าอัปอาย พอสงครามแย่งชิงพิชซ่าเกิดขึ้นก็ดังเลื้อยผ่ากันจนแทบจะหลุดมิหลุดแหล่.....ทำไมถึงทนรอกันไม่ไหวนะ? ทั้งที่เราอบอยู่ตลอดแท้ ๆ? แล้วก็เลิกทำนมหกเสียทีเถอะ เดี่ยวพิชซ่าก็ไหม้หมดพอดีนะ? อ้อ เด็กหนุ่มมัธยมปลายจิตใจว่าวุ่นจนแทบไหม้ตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว

ได้รอกแฟรงค์เฟิร์ตที่ใช้เป็นท็อปปิ้งกับไข่ต้มลอยอยู่

กลางอากาศ สัญญาณควันที่เป็นตัวเริ่มการจลาจลอันอวบอัด
ยังดำเนินต่อไป

“อ้อ ต้องเน้นที่การผลิตชีสกับเนยก่อน ไม่อย่างนั้นคง
ไม่มีวันเกิดความสงบสุขแน่? ว่าแต่ตั้งทางเกร็ดรูปจนกันใหญ่
อย่างกับลูกท้อเผยตัวอย่างย้วยน้ำลายออกมาครึ่งหนึ่งแล้ว เห็น
ของที่ไม่ควรเอามาโชว์แบบนี้ ต้องเตรียมตัวออกรบฉุกเฉินแล้ว
ละมัง?”

พวกสาวซิสเตอร์ยังไม่พร้อมก็จริง แต่สาวองค์หญิงกับ
คุณเมรีเมรีปรับตัวเข้ากับการต่อสู้ได้อย่างสมบูรณ์แล้ว พอสาว
เมตเห็นแบบนั้นก็เหมือนจะกลุ้มใจว่า ขนาดตของสาวองค์หญิง
จะเป็นยังไงต่อไป? สาวเอลฟ์เลี้ยงการต่อสู้ แต่ก็แย่งชิงพิชชามา
ได้อย่างแม่นยำ แถมมีที่อปปี้งอยู่ครบถ้วนอีกต่างหาก ส่วนสาว
เรียกแขกกับสาวนักสะกดรอยยอมตัดใจจากที่อปปี้งไปแล้ว
กำลังกินพิชช่าอยู่ตรงพื้นที่ปลอดภัยกันอยู่ ช่างอ่อนด้อยเหลือ
เกิน

“อ้อ พวกคุณแม่ชีน่าจะทนดูภาพนี้ไม่ไหวก็เลยยังไม่
ยอมกลับมา! ความอวบอัดเป็นศัตรูคู่ปรับของเหล่าแม่ชีจริง ๆ
ด้วย?” ““บอกว่าอย่ามาใช้คำว่าอวบอัดกับสาวน้อย!””

สรุปก็คือ พวกแม่ชีวันนี้ไปเข้าร่วมการฝึกซ้อมที่กองทัพ
ชายแดน.....แต่ว่า แม่ชีประจัญบานนี้ไม่ขัดต่อหลักคำสอนแน่
หรือ? แต่ถ้าไม่มีกลุ่มแม่ชีสายทางค์อยู่ในแนวหน้าก็จะเปราะ
บาง พวกโอตะว่ายังไม่กลับมาด้วย

สาวนักสะกดรอยบอกว่า องค์กรข้าออกจากเมืองหลวงแล้ว กำลังมาสมทบกับกองพลที่หนึ่งที่ชายแดน พวกเราน่าจะเกาะติดอยู่กับพวกพี่สาวคนสวยกล้ำกล่ำในกองพลที่หนึ่ง พวกโศตหายสาบสูญไปเลย แต่ดูเหมือนท่าเรือของรัฐพาณิชย์กำลังไฟลุก ทุ่นระเบิดเผาดูเหมือนจะใช้ได้ผลกับเรือไม้เป็นอย่างดี

“คุณหัวหน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเดิน ช่วยชี้แนะให้พวกสาวอวบอืดหน้อยแล้วกัน พอทางนี้ทำงานจิปาละที่มีเยอะเยอะเสร็จก็จะแอบไปดู.....อาจไปสมทบด้วย ถึงจะมีแต่พวกสาว ๆ อยู่ในดันเจี้ยน แต่ขึ้นแก้ผ้ากัน พวกมอนสเตอร์เองก็คงลำบาก เพราะไม่รู้ว่ใครคือสาวซีเปลือยตัวจริงกันแน่ เราเองก็จะโดนหาว่าเป็นพวกถ้ามอง อันตรายชะมัด เพราะนั่นต่อให้ร่อนยังงี้ก็ต้องสวมเกราะเอาไว้ ไม่งั้นจะโดนมอนสเตอร์แจ้งจับนะ” “ไม่ถอดหรอกละ! แล้วก็อย่าเอาคำว่าสาวอวบอืดมาใช้แทนชื่อนะ!” “ปล่อย่านเรื่องโดนเรียกว่าสาวซีเปลือยซะงั้น.....สวมอยู่นะ สวมใส่ตามปกตินี้แหละ สวมเสื้อผ้าเรียบร้อยดีเลยด้วย!?” ““อ๊ะ.....ห้ามรังแกฟุคุนุคิจังนะ!””

ฟุคุนุคิจังคือเวอร์ชันสวมเสื้อผ้าของสาวซีเปลือย อยู่ในสภาพยังไม่ได้ถอดจะเรียกว่าฟุคุนุคิจัง แต่ถ้าถอดก็คือสาวซีเปลือย? ดูเหมือนจะเป็นชื่อที่ยุ่งยากเอาเรื่อง แต่ก็น่าจะเป็นแบบเดียวกับการเรียกชื่อปลาตามการเติบโตมั้ง? ถ้างั้นน้องก๊วก๊วเองก็ดูท่าจะเปลี่ยนแปลงเหมือนกัน.....จะจำหมดไหมเนี่ย?

“ไฉนนี่คือเรเปียร์รูปแบบใหม่ เป็นคทาสำหรับพิธีกรรม ที่ดูคล้ายกับดาบเอสโตก (Estoc) มีครบตามจำนวนคน เพราะฉันมารับไปตามลำดับนะ แล้วก็พวกชมรมวัฒนธรรมใช้อันนี้มันเป็นคทาสำหรับพิธีกรรมเน้นสถานะผิปกติ ไว้ใช้สู้กับคน”

““ขอบคุณ””

วันนี้แค่ติดอาวุธก็น่าจะพอแล้ว วิเคราะห์ส่วนประกอบของเซ็ทเครื่องสำอางที่คุณเดลิเฮลเอามาให้เรียบร้อย กล่องเครื่องสำอางสีส้มสวยสดแล้วดีต่อผิวพรรณก็ผลิตเสร็จแล้ว กำลังรอขายอยู่ แต่ตอนนี้เด็กหนุ่มมัธยมปลายหมดสภาพเพราะโดนยายตั้งแต่เช้าจน MP หมด แบตเตอรี่ MP ในถุงไอเทมยังมีอยู่ แต่จะสู้กับกองทัพทางเกร็ดรูปเนื้อแน่นแบบนี้ พลังรบยังไม่พอหรอก อ้อ ซีรีส์ที่รัดผมก็มีอยู่ในคลังด้วยปริมาณที่เยอะขึ้น แต่สถานการณ์ตอนนี้ขึ้นโดนเปียดเสียดด้วยนมละก็ มีหวังสลับแน่ เสียเปรียบเห็นได้ชัด เอาไว้ค่อยทำการค้าคราวหน้าดีกว่า!

ร้อนขึ้นมาแล้ว มีเตรียมเสื้อผ้าบาง ๆ เอาไว้ด้วย แต่จำเป็นต้องซ่อมบำรุงเสื้อผ้าบาง ๆ ให้พวกสาว ๆ เลยเตรียมที่โกนขนอ่อนไว้ให้ เตรียมจะขายอยู่แล้วแท้ ๆ แต่พอพวกคุณหัวหน้าห้องชุดเกราะเห็นที่โกนขนจำนวนมาก ก็ถามว่าจะเอามาใช้ทำอะไร ตอนที่พูดถึงเรื่องการดูแลตัวเองตามประสาผู้หญิง เราก็ได้รู้ความเป็นจริงอันน่าตกตะลึง ไข่แล้ว มียากินขายอยู่ตามปกติในต่างโลก ช่วยให้ผู้หญิงผิวนวลสวยโดยไม่จำเป็นต้องดูแลอะไรเลย สรุปก็คือ พวกสาว ๆ กินมาตลอด เลยอยู่ในสภาพ

‘ไม่ต้องถอนขนตลอดกาล.....อ้อ ที่โกนขนคงขายไม่ออกแล้ว
 แต่ว่า สิ่งที่น่าตกตะลึงจริง ๆ ไม่ใช่เรื่องนั้น ได้ยินคำว่า
 ยาแล้วก็เข้าใจว่าไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพแน่เหอ พอลงไป
 อีกหลายอย่างก็ได้รับคำตอบมาว่า ดูเหมือนจะเป็นยาเฉพาะ
 ผู้หญิงเท่านั้น ผู้ชายห้ามกินเด็ดขาด พอลงเหตุผลต่อกับบอก
 ว่า ผู้ชายกินแล้วจะหัวล้านแล้วมีขนส่วนเกินขึ้น เป็นยาที่น่า
 กลัวมาก ห้ามนำออกจากร้านด้วย ต้องกินที่นั่นเลยเท่านั้น

ใช่แล้ว ถ้าถามว่าตกใจเรื่องอะไร.....มันคือยากระตุ้น
 ฮอริโมนเพศไม่ผิดแน่ เป็นฮอริโมนเพศหญิงที่ช่วยกำจัดขนส่วน
 เกินและทำให้ผมยาวเร็วขึ้น มีขนตาขนยาว ในทางกลับกัน ถ้า
 ผู้ชายกินเข้าไป ฮอริโมนเพศชายจะแสดงผลทำให้เส้นผมกับ
 ขนคิ้วร่วง หวดเครากับขนส่วนเกินจะขึ้นรกรุงรัง อ้อ คุณหัว-
 หน้าห้องชุดเกราะกับคุณสาวนักเต้นคงไม่มีขนส่วนเกินอยู่แล้ว
 แต่ได้ยินมาว่า คนตะวันตกมักจะผมบางหรือไม่ก็ขนส่วนเกิน
 รกรุงรัง ดังนั้นจึงคาใจอยู่เหมือนกัน.....ดูเหมือนจะเป็นเพราะ
 ยานั่น อ้อ ทุกคนเนียนกริบเลย...

“เออเออะ รู้สาเหตุแล้วว่า ตอนขายบิกินี ทำไมที่โกนขน
 ถึงขายไม่ออก ขณะเดียวกันก็รู้แน่ชัดแล้วว่า ทั้ง ๆ ที่ที่โกนขน
 รูปตัว T ขายไม่ออก แต่ทำไมทุกคนกลับมีผิวเนียนกันหมด! ยา
 วิเศษแฟนตาซีที่อุตสาหกรรมได้เจอจนได้ในต่างโลก ดันเป็นยากำจัดขน
 ส่วนเกิน จะแฟนตาซีเกินไปหน่อยไหม!?”

ของที่มีอยู่ล้นคลังคงต้องขายให้พวกตาลุงเอาไปโกน

หนวดเท่านั้น อ้อ ไม่เหลือแม่สักเส้นนั้นหรอ..... ต่างโลกนี้มันเต็มไปด้วยสิ่งที่น่าตกตะลึงยิ่ง!

พอเตรียมการเสร็จเรียบร้อย พวกสาว ๆ ก็ออกเดินทางวันนี้แยกย้ายเป็นสองกลุ่มบุกพิชิตดันเจี้ยนจนถึงชั้นระดับกลางสมทบกันเสร็จแล้วทุกคนค่อยพิชิตชั้นล่างต่อ วันเดียวสองดันเจี้ยนแปลว่าน่าจะหาเงินได้เยอะ เตรียมการขายของเอาไว้ดีกว่า!

เอาละ หลังจากไปยังจวนเจ้าเมืองก็ต้องไปร้านขายของชำกับร้านขายอาวุธ วุ่นวายน่าดู ถึงจะไม่ได้ไปที่ดันเจี้ยน แต่จะไม่แวะไปที่กิลด์นักผจญภัยก็คงไม่ได้ ไซ้แล้ว มีคนรอจิกตาใส่เราอยู่ทุกเช้า เลยไปอยู่ทุกวันไม่เคยขาด ดังนั้นถ้าไม่ไปก็คงจะรู้สึกไม่ดี จำเป็นต้องถูกจิกตาใส่เป็นการสะสมไว้ก่อนไปยังรัฐศาสนา!

“อย่างที่ว่านั่นแหละ ทั้งที่มาตรวจสอบดูอยู่ทุกวันไม่เคยขาด แต่เข้านี้เนื้อหาภารกิจก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง หรือต้องบอกว่า เป็นกระดานข่าวที่หวั่นมาก อย่าว่าแต่อยากจะล้มทิ้งเลย ความจริงสรรพสิ่งล้วนไม่เที่ยง แต่รอนานแค่ไหนก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลง แทบจะเป็นนิรันดร์เลยก็ว่าได้ กระดานข่าวนี้ต้องไม่มีการเปลี่ยนแปลงแหวง ๆ กระดานข่าวที่ดีด้านแบบปรับเปลี่ยนกันได้ว่าขั้นนิรันดร์แบบนี้ ต้องรอนานแค่ไหนมันถึงจะมีการกิจใหม่มาปะะ ช่วยเป็นกระดานข่าวที่เน้นความเป็นกระดานข่าวให้มากกว่านี้หน่อยได้ไหม?” (แอ๊กแอ๊กแอ๊ก) (ดิ่งดิ่งดิ่ง?) “อุตส่าห์

มาทุกเช้า มาที่กิลด์นักผจญภัยไม่เคยขาดสักวันทั้งที่ตัวเองไม่ใช่นักผจญภัย แทนที่จะแอบมา กลับยืนขวางอย่างสง่าผ่าเผย แล้วพูดจาทลกขบขันบ่นโน่นนี่ ทั้งที่แอบมาดูกระดานข่าวแต่กลับทำโน่นทำนี่ให้ตัวเองกลายเป็นจุดสนใจของคนในกิลด์ บ่นด่าไปเรื่อย มีข้อข้องใจสารพัดอย่าง อยากจะสอบถามอยู่หรอก แต่ไม่ต้องตอบก็ได้ เพราะมันช่วยทำตัวลึบ ๆ ล่อ ๆ หน่อยเถอะ!” (แะกแะกแะก) (ดิงดิงดิง!)

วันนี้ก็ถูกคุณหัวหน้าห้องรับแขกจิกตาใส่ชะเยอะตามเคย ระดับการศึกษานี้ดูถูกไม่ได้เลยสักนิด เพราะพูดจายอกย้อนได้เป็นชุดขนาดนี้ พักนี้ความจุของปอดน่าจะได้รับการฝึกฝนมาอย่างดี แม้กระทั่งการออกเสียงก็ทำได้ดีเยี่ยม คุณสโลมเองก็แอบขึ้นไปอยู่บนหัวด้วย?

““มาอีกแล้ว! ทั้งที่วันนี้บอกว่าจะไปยังจวนเจ้าเมือง แต่ยังอุตส่าห์มาที่กิลด์นักผจญภัยอีก!”” “อ้าว พวกสาว ๆ ไปดันเจี้ยนแล้วไม่ใช่เหรอ? แวะเกลไถลมันไม่ดินะ เดียวก็หลงทางหรอก ขึ้นตั้งเป้าสำรวจดันเจี้ยนแบบเกลไถลแล้วถือโอกาสพิชิตดันเจี้ยนไปด้วย การเกลไถลก็จะกลายเป็นเป้าหมายหลักมากกว่าการพิชิตดันเจี้ยนนะสิ! มันจะน่ามหัศจรรย์เลยนะ?” ““ทั้งที่มาเกลไถลอยู่ที่กิลด์ แต่ทำไมถึงกล้าตำหนิคนอื่นเรื่องเกลไถลได้อีก นั่นแหละที่น่ามหัศจรรย์กว่า!””

ดูเหมือนจะมามีข้อมูลของดันเจี้ยนใหม่ อยากให้เหล่าสาวซิสเตอร์มีประสบการณ์พิชิตดันเจี้ยนขึ้น ๆ ด้วยตัวเองเอาไว้

“เหล่าสาวซิสเตอร์ทำไปตั้งแต่วันแรกแล้วนะ? อ้อ ทำไปแล้ว เสร็จเรียบร้อยแล้ว จัดการราชาดันเจี้ยนได้อย่างรวดเร็วเลยด้วย?” ““ช่วยอย่านับการส่งเข้าไปพิชิตดันเจี้ยนแบบให้เข้าไปในลูกเหล็กแล้วโยนกลิ้งใส่มอนสเตอร์ หรือเอาดาบมัดมือแล้วจับเหวี่ยงไปมาจะได้ไหม!””

ดูเหมือนจะไม่จำเป็นและไม่ดี พยายามแล้วนะ? ตอนสุดท้ายนี้จิตสังหารคุณรู้แน่ว่า ย้ายเหล่ามอนสเตอร์อย่างห้าวหาญ และมีมารยาทไปด้วย อ้อ มีผู้บัญชาการคอยเป็นครูฝึกสอนให้คงไม่ผิดพลาดหรอก.....แต่ยังคาใจกันอยู่? ราวนั้น?

มาตรฐานการอนุญาตให้ผ่านของยามที่ห้ามใครไม่ได้สักคน
คงเป็นข้อสงสัยไปตลอดกาล แต่วันนี้ก็ยังผ่านได้อยู่ดี

วันที่ 101 ตอนเช้า เมืองโอมุย บนถนน

แต่ละวันเริ่มมีสีสันมากขึ้น เขตการค้าของตัวเมืองคึกคัก มีสินค้ามากมายหลายชนิด ผู้คนเดินสัญจรไปมาพร้อมกับมีเสียงร้องเรียกกันดังลั่น ใบหน้ายิ้มแย้มเต็มไปหมด ในที่สุดผู้คนที่เคยตื่นนอนในการเอาชีวิตรอดก็เริ่มได้อยู่อาศัยกันจริง ๆ เสียที เปลี่ยนจากการเอาชีวิตรอดมาเป็นการใช้ชีวิต จากที่เคยซื้อแต่อาวุธกับเสบียง ก็เริ่มหันมาใช้จ่ายไปกับของใช้ในชีวิตประจำวัน ตามรสนิยมได้แล้ว ดังนั้นการกินอยู่หลับนอนในชีวิตประจำวันเลยสมบูรณ์พูนสุข กลายเป็นบ้านแสนสุขที่มีของกินแสนอร่อย

กับเสื้อผ้าสวยๆ ใส่แล้ว ในที่สุดก็กลายเป็นเมืองขึ้นมาจริง ๆ

กลุ่มเด็กกำพร้าเหาะไปมาอย่างกับเต็นท์ร่าอยู่ท่ามกลางผู้คนเหล่านั้น เพราะเราคอยโปรยชาฟฟ์ (คุกกี้) พลังเดินกว้างอยู่ในย่านบันเทิงด้วย อ้อ เห็นอากาศแล้วเกาะไม่ยอมปล่อยเลย?

เศรษฐกิจที่เริ่มหมุนเวียนแล้ว เกิดเป็นวัฏจักรอย่างไม่มีอะไรติดขัด เกิดการแลกเปลี่ยนและบริโภคแล้วพัฒนาต่อไปเรื่อย ๆ จนกลายเป็นตัวเมืองของจริงแล้ว อ้อ งานเสริมของเราจะลดลงไหมนะ?

ความคึกคักเปี่ยมชีวิตชีวาของร้านค้าสิ้นสุดลง เมื่อมาอยู่ด้านหน้าสุดของเมืองและเป็นจุดสำคัญของกำแพงเมือง ป้อมปราการของแท้ที่เรียกว่าจวนเจ้าเมืองซึ่งเจ้าเมืองใช้อำตัยนั้นเอง มันตั้งอยู่ในตำแหน่งอันตรายที่สุดของชายแดนที่รายล้อมไปด้วยป่าปืศาจ เป็นจุดสำคัญที่สุดในการป้องกันที่น่าจะช่วยปกป้องตัวเมืองกับชายแดนมาตลอด ทั้งที่น่าจะสำคัญแท้ ๆ แต่วันนี้กลับปล่อยให้ผ่านเข้าไปได้หมด ไม่มีขวางเลยสักคน

“ให้ตายสิ ไม่รู้ทำไมจวนเจ้าเมืองถึงไม่รู้จักเฝ้าระวังเลย ปล่อยให้ผ่านประตูเข้ามาได้ตลอด ทั้งลุงเวรยามในเมืองเอ่ย ลุงเวรยามในจวนเจ้าเมืองเอ่ย ทำให้กลายเป็นประตูอิสระแบบว่าหยุดใครไม่ได้สักคน คุณราชาดันเจี้ยนเดินผ่านได้สบายทุกวัน ถ้าหากมีอะไรปรากฏตัวขึ้นมาแล้วจะหยุดยังงี้?” (ดิงดิง)

ใช่แล้ว มาตรฐานการอนุญาตให้ผ่านของยาม คงเป็น

ข้อสงสัยไปตลอดกาล คุณสโลมเองก็ตกหายดิ่งดิ่งอยู่บนหัว
วันนี้ผ่านมาได้ตามปกติเหมือนเคย

จนมีการปฐมนิเทศน์เอาไว้ที่พื้น ส่วนผนังมีการประดับอย่างหรูหราเรียงรายเป็นแนว ทั้งที่เป็นอย่างนั้นกลับไม่มีร่องรอยการใช้งานหรือการใช้ชีวิตอยู่เลย.....ดูเหมือนทั้งครอบครัวจะไปใช้ชีวิตกันอยู่ในห้องเล็ก ๆ ที่มุมหนึ่ง?

“ฮารุกะคุง ขอโทษนะที่ต้องเรียกมา สมาคมการค้าใหญ่ที่ไป ๆ มา ๆ ระหว่างชายแดนกับแผ่นดินใหญ่จะมาขอเปิดกิจการ ในฐานะเจ้าเมืองแล้วก็ดีใจอยู่หรอก.....ที่ผ่านมามีการมอบหมายให้ทางร้านขายของชำนั้นนำเข้าและส่งออกมาตลอดฉันเองก็เคยตระเวนไปตามสมาคมการค้ามากมายเพื่อขอให้มาเปิดกิจการที่ชายแดน แต่การเจรจาไม่ค่อยเป็นผล ตอนนี้สมาคมการค้าเดลิบาลที่มีชื่อเสียงโด่งดังแม้นบนแผ่นดินใหญ่ บอกว่าจะมาร่วมมือกับร้านขายของชำแบบนี้ มันเป็นเรื่องที่น่าดีใจเหลือเกิน น่ายินดีอยู่หรอก แต่อยากจะสอบถามหน่อยว่า.....ทั้งหมดนี้ฮารุกะคุงจะต้องแบกรับภาระอีกหรือเปล่า ถึงชายแดนจะได้รับข้อเสนอที่เหมือนกับฝันไปเลย แต่ถ้าฮารุกะคุงไม่พอใจจะปฏิเสธก็ได้นะ ทุกคนเองก็คงจะยอมรับ ถ้าไม่เต็มใจก็ไม่ต้องเกรงใจกัน ทำตามใจชอบอย่างทุกทีก็ได้ แค่อยากจะรับฟังความคิดเห็นหน่อยนะ ว่ายังไงล่ะ?”

คุณพ่อเมริพุดชะยิดยาว มันก็ไม่ใช่ธุระสำคัญเท่าไรหรอก แต่ก็อาจเป็นเรื่องสำคัญที่มองข้ามไม่ได้เหมือนกัน เพราะ

อุตสาหกรรมที่เรียกคุณพี่สาวเดลิเฮลมาเขียนนะ! ไปบอกคุณมูริมูริ เอาไว้หน่อยดีกว่า เราโดนเทศนามาซะตั้งเยอะ คุณพ่อเมริเอง ก็ต้องถูกดูโดนซ้อมจนน่วมบ้าง!

“พวกเราสมาคมการค้าเดลิบาลเคยคุยกับทางชายแดน อยู่หลายครั้ง แต่ไม่เคยให้คำตอบดี ๆ กลับไปเลยสักครั้ง รู้สึกผิด กับเรื่องนั้นอยู่เหมือนกันครับ พวกเรารู้สึกผิดต่อสถานการณ์ ของชายแดน แต่มีแรงกดดันภายในสมาคมการค้าของพวกเรา เรื่องไม่ให้คนที่ต่อสู้ไม่ได้มาที่ชายแดน เพราะงั้นที่ชายแดนใน ตอนนี้งี้มีการคบค้ากับทางสมาคมการค้าซากาเรียอยู่ เรื่องนั้น เป็นสิ่งที่ยอมไม่ได้ด้วยศักดิ์ศรีของสมาคมการค้าของพวกเรา เรื่องการจัดซื้อที่ชายแดนนั้น พวกเราจะมอบหมายให้เป็นหน้าที่ ของสมาคมการค้าซากาเรีย ส่วนการขายสินค้าของพวกเรา จะ เน้นไปทางสินค้าที่สมาคมการค้าซากาเรียไม่ได้ดูแลอยู่เป็นหลัก นี่ถือเป็นการแสดงความนับถือต่อสมาคมการค้าซากาเรียที่ สนับสนุนการกระจายสินค้าให้กับชายแดนอยู่เพียงเจ้าเดียว และเป็นเส้นแบ่งที่ไม่มีทางลวงล้ำได้ระหว่างสมาคมการค้า ถึง กระนั้นถ้าไม่รังเกียจก็อยากจะขออนุญาตมาเปิดกิจการด้วย ครับ”

ตาลุงเดลิเฮลดีดลูกคิดพลางกวาดสายตามองสิ่งของ ไปด้วย แววดาอันเฉียบคมนั้น มองทะลุถึงผลประโยชน์มหาศาล ในห้องรับแขกแห่งนี้ไปแล้ว! ไม่เลวเลยนี่ เอาเหรีญบรรณรช ्हยอดแล้วทดลองใช้งานเก้าอี้νωดอยู่ มีแต่ตาลุงเต็มไปหมด

จริงๆ ด้วย

แม้ถูกนวดคลายเส้นด้วยแรงสั่นสะเทือน แต่ดวงตาภายใต้แว่นตายังคำนวณถึงกำไรมหาศาลที่จะเกิดจากเก้าอี้นวด มีการทดลองคำนวณค่าใช้จ่ายกับราคาขายไปแล้วด้วย

“ทางโอมูขของเรายินดีรับสมาคมการค้าเข้ามาอยู่แล้ว แต่สมาคมการค้าซากาเรียเป็นผู้มีพระคุณต่อชายแดน เจ้าเมืองอย่างฉันยังตอบแทนบุญคุณให้ไม่ไหวเลย จะให้เนรคุณแทนแบบนี้คงทำไม่ได้ ดังนั้นจึงต้องถามความคิดเห็นที่เป็นกลางของฮารุกะคุง.....” “ไม่หอรอกครับ มันเป็นสินค้าระดับนี้ ราคาก็ต้องสมน้ำสมเนื้อ เตรียมใจขาดทุนเอาไว้แล้วด้วย ขอศึกษาหน่อยเถอะครับ ราคาประมาณนี้น่าจะได้ละมั้ง?” “แต่ว่า กะจะกว้านซื้อแล้วเอาไปขายต่อในราคาปอกลอกใช้ไหมล่ะ? รวมนั้น น่าจะใช่?” “ถ้าเป็นตอนนี้จะถือโอกาสในการทักทายซื้อของในราคาส่งทำพิเศษด้วยเลย.....ราคาประมาณนี้ได้ไหมครับ?” “ไม่สิ ถ้าขายแยกก็ว่าไปอย่าง แต่เนื้อมีกล่องรับค่าบริการด้วย ในเมื่อรับประกันรายได้ก็ต้องเพิ่มรายได้จากกำไรมาให้ด้วยสิ คิดสักเท่านี้ละกัน” “ไม่สิ ในฐานะพ่อค้าแล้ว มีคติประจำใจว่า ราคาต้องเหมาะสมเท่านั้นแม้จะต้องเดิมพันด้วยศักดิ์ศรีก็ตาม ดังนั้นเก้าอี้หนึ่งตัว สักเท่านี้น่าจะเหมาะสม” “ไม่ได้หอรอก พ่อค้านะขายศักดิ์ศรีได้เสมอเพื่อเงิน แล้วซื้อในราคาเหมาะสมมันก็ต้องราคาถูกอยู่แล้ว เพราะเป็นราคาที่เหมาะสมของฝั่งผู้ซื้อไงละ อย่างที่ว่านั่นแหละ สักรวนี้จะได้ไหม?” “แหมแหม หลังจากนี้

พวกเราต้องคบค้าสมาคมกันอีกนาน ทางเราขอสั่งซื้อโดยยอมขาดทุนเป็นกรณีพิเศษเฉพาะวันนี้เลย ถ้าจ่ายเป็นเงินสด ขอแลกเท่านี้ได้ไหม?” “แหมแหม ขนาดในงานเทศกาลที่ยิ่งวุ่นวาย มันยังได้รับความนิยมเป็นอย่างสูงเลย ต้องจ่ายเงินมาประมาณนี้ถึงจะพอได้อยู่” “แหมแหม.....” “ไม่ครับไม่.....” “ไม่ได้หรอก.....” (ดิ่งดิ่งดิ่ง...) “แหมแหม.....” “ไม่สิ.....” “ไม่ได้หรอก.....” (ดู่ดู่ดู่...) “ไม่ได้ไม่ไม่ได้.....แค่ชนิดเดียว มีตัวอย่างอยู่แค่ชนิดเดียวเอง.....” (ป๋อมป๋อมป๋อม.....) “นานชะมัด! เอ้ ฮารุกะคุง หรือว่าไม่ได้ฟังที่พูดเลยสักนิด ทั้งสองคนมัวแต่ติดลูกคิดเล่นอะไรกันอยู่ได้ จะติดลูกคิดพลางทำหน้ายิ้มกอดต้นไผ่กันเองอยู่ทำไม กำลังทดลองใช้เก้าอี้νωดอยู่นะ หรือว่าจะเริ่มขายของก่อนที่จะพูดเรื่องอนุญาตหรือไม่อนุญาต ถ้าฉันอนุญาตไปแล้วก็สิ้นเรื่องใช่ไหม?”

คุณพ่อเมริพูดเสียงดังโหวกเหวกอยู่กับสาวร้านเดลิเฮลเรื่องนี้ต้องรายงานกับคุณมุริมุริด้วย

“ฮัลล์! เสียมารยาทต่อหน้าท่านเจ้าเมืองได้อย่างไร ขออภัยด้วยค่ะที่เสียมารยาท เห็นอย่างนั้นแต่ก็เป็นคนเก่ง แต่มีนิสัยเสียแบบที่พ่อคุยเรื่องการค้าก็จะมองไม่เห็นคนรอบข้างเลย โปรดอภัยให้ด้วยค่ะ.....เอ๋ ยี่สิบตัว? บอกแล้วไงว่าขอร้อยตัว พันตัวเลยก็ได้ แป๊บเดียวก็ขายหมดแล้ว!”

อ้อ ขายมอร์นิ่งสตาร์ให้คุณมุริมุริพร้อมกับข้อมูลลับในราคาถูกลง ๆ ด้วยเลยละกัน

“อยากจะบอกว่า มันผิดตั้งแต่มาถามแล้ว เรากับคุณพ่ออเมริกันไม่ได้สนอะไรอยู่แล้ว ถ้าร้านขายของชำไม่ว่าอะไรก็ได้ตามนั้นนั่นแหละ ถ้าเค้าบอกว่าไม่ได้ก็คือไม่ได้ แต่ถ้าเอาข้าวกล้องเห็ดไปเป็นของฝากด้วยก็คงไม่ว่าอะไรแน่นอน.....ถ้าเป็นตอนนี้จะก็ จะขายข้าวกล้องเห็ดชิ้นเล็กให้ในราคาสุดพิเศษ มีแบริปห่อให้เรียบร้อยสำหรับเป็นของฝาก คิดราคาแค่นี้เองนะ?”

“ซื้อค่ะ! ขอซื้อหน่อย!!”

อุตสาห์ลำบากลำบากเข้าไปหาเห็ดในป่าที่ชายแดนซึ่งไม่มีอะไรอยู่เลย จนเล่นเอาเกือบตายร่างกายเกือบพิการ พอบอกว่าต่อสู้ไม่ได้แล้วก็หันมาค้าแร่แบบอันตราย กวันซื้อขายกับเสบียงเรื่อยมา คอยสนับสนุนชายแดนด้วยร้านค้าเล็กๆ ที่ไม่ได้กำไรสักเท่าไรนั่น รวบรวมมาแลกเท่าไรก็ไม่เคยพอจึงรู้สึกเศร้าใจ แต่ก็ยังพยายามหาสินค้ามาเพื่อช่วยคนให้ได้มากขึ้นแม้สักคนก็ยังดี

ดังนั้นแค่เอาเงินกับเห็ดมาให้ ชายแดนก็เกิดใหม่แล้วตัวเองเคยมีประสบการณ์สั่งของตอนค้าแร่มาก่อน จึงรู้จักสินค้าพื้นเมืองของหมู่บ้านและเมืองต่างๆ เป็นอย่างดี ช่องทางกระจายสินค้าและจำนวนวันที่ใช้ก็รู้หมด ทุกคนในชายแดนจึงให้ความเชื่อถือ สุดท้ายความเชื่อถือได้ช่วยผลักดันการค้า มันไม่เกี่ยวกับคนนอกอย่างเราที่ไม่รู้อะไรเลย แต่เป็นเพราะพี่สาวร้านขายของชำนั้นต่างหาก ทุกคนต่างก็ขายของให้โดยไม่ลังเลและมอบหมายสินค้าฝากมาด้วยความเชื่อใจ

ดังนั้นชายแดนจึงอุดมสมบูรณ์ พอได้เงินทองมา ทุกคนต่างก็มาที่ร้านขายของชำ เอาเยอะ ใช้แรงงานหนักจนทำหน้าเหมือนจะร้องให้อยู่ทุกวัน แต่นั่นถือเป็นการทำเพื่อตอบแทนผู้คนในชายแดน แน่นอนว่าคนในเมืองและผู้มาเยือน ต่างก็มาดูและซื้ออะไรบางอย่างกลับไปด้วย อ้อ แบบนั้นจีนไม่มีข้าวกล่องเห็ดฟันทิ้ง มีหวังตายเพราะทำงานหนักแน่

“แหมแหม อย่างน้อยหักกล่องก็คิดสักเท่านี้ได้ไหม?” “ไม่ะไม่ เห็นแก่พวกสาว ๆ พนักงานขายก็เลยให้ราคาได้ประมาณนี้ ต้องเอาไปสลักกล่องนะ พี่สาวคนนั้นกินคนเดียวแค่สามกล่องไม่พอหรอก พ่อค้าแม่ค้านะเสี่ยงตอบรับสำคัญกว่าเงิน คิดซะว่ายอมขาดทุนให้คุ้มตุนก็แล้วกัน ขอแค่ราคานี้ก็พอ”

ต่อให้มีสมาคมการค้าใหม่ที่ชายแดน ถ้าต้องแข่งขันกับร้านขายของชำก็มีแต่เจ๊งแน่นอน ถ้าเป็นร้านที่คิดเรื่องการอยู่ร่วมกันแบ่งปันกันในการค้าขายก็น่าจะดีกว่า พวกตาลุงที่มาชายแดนก่อนหน้านี้ ร้องขอกับคุณพ่อเมรีว่าต้องการผูกขาดการค้าไว้ เพราะไร้ความสามารถขาดปัญญาจึงได้ถูกขับไล่ออกไปตั้งแต่หน้าประตู แต่สมาคมการค้าเจ้านั้นต่างกัน ใช่แล้ว มีพี่สาวจากเดลิเฮลมาหาเขียนะ! ร้ายกาจมาก แสดงความสามารถออกมาในระดับที่ว่า ถ้าเป็นเด็กหนุ่มมัธยมปลายก็ไม่มีทางปฏิเสธได้แน่นอน แล้วจริงๆ เดิมทีแล้วเจ้านี้เป็นสมาคมการค้าที่เคยส่งสินค้ามาให้พี่สาวร้านขายของชำ แถมยังมีหนี้บุญคุณกันอยู่อีก จึงได้ยื่นกรานว่าจะทำการค้าปลีกกับร้านขายของชำ

“เดี๋ยวลี ประมาณนี้มันเหมือนกับยกระดับทบขึ้นไปอีกแล้วนะ?” “ไม่สิ ถ้าขาดทุนแล้วยังโดนตัมตุนอีกละก็ มีหวังเจ๊งจริง ๆ แน่! ถ้าอย่างนั้นเอาสีกสิบสองกล่อง ขอราคาเท่านี้ก็แล้วกัน.....” “คนที่กำหนดราคาขายส่งคือร้านขายของชำ แทนที่จะต้องเสียเงินเยอะขึ้นทีหลัง ผู้ยอมจ่ายค่าข้าวกล่องเห็ดตามทีบอกชะตอนนี้อย่างจะดีกว่า ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าคุ้มกว่าเห็น ๆ ถ้าพลาดโอกาสนี้ไป อาจต้องกลับไปทำงานเสริมตอนกลางดึกอีกนะ?”

ถ้าไปทักทายร้านขายของชำ ก็คงจะเป็นไปตามที่บอกนั่นแหละ ถ้ามาหาจนถึงที่นี่ก็ไม่ต่างอะไรกับการลองวิ่งเต้นดู

“อะ ขอยีสิบสี่กล่อง ตามราคานั้นก็แล้วกันครับ!”

“ขอบคุณ รวมนั้น?”

ก็บอกไปแล้วว่ายอมให้ตัมตุนเรื่องข้าวกล่องซะเถอะ ต่อจากนี้จะไปทำการค้ากับร้านขายของชำที่นอกเหนือจากราคาซื้อขายเก่าอันวดในปัจจุบันกับข้าวกล่อง ดังนั้นเราคงจะตัมตุนอะไรมากกว่านี้ไม่ได้แล้ว ต้องรีบทำชะตอนนี้!

เพราะงั้นเลยเอาสินค้าส่วนเกินที่มีอยู่เยอะแยะออกมาโชว์ให้ดู ทุกทีเราจะขายส่งให้กับร้านขายของชำ เรื่องส่วนแบ่งหลังจากนั้นกับราคาขายส่งก็ปล่อยให้เป็นการเจรจาระหว่างพ่อค้าแม่ค้าด้วยกัน คงจะถกเถียงอย่างไม่ต้องเกรงใจกัน กลายเป็นการเจรจาค้าขายครั้งใหญ่ที่จะหาทางทำให้งดตัว

“จะดีเหวอ ฮารุกะคุง” “ก็โรงงานต่าง ๆ เริ่มทำงานได้แล้ว

ทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับร้านขายของชำเสร็จแล้วด้วย สินค้าส่วนใหญ่ประกอบขึ้นมาเพื่อปล่อยผ่านทางร้านขายของชำอยู่แล้ว.....อ้อ ก็แทบจะโยนให้จัดการทุกอย่างละนะ”

พวกงานก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐานต่างๆ ที่จำเป็นต้องดูความเสี่ยงกับผลประโยชน์ร่วมกัน และงานอุตสาหกรรมหนักอย่างเหมืองแร่ จะใช้รูปแบบที่ทางเมืองบริหารเองโดยตรง แต่การซื้อขายและการกระจายสินค้า จะให้ร้านขายของชำเข้ามาช่วยด้วย คอยทำหน้าที่ป้องกันไม่ให้ความมั่งคั่งของชายแดนรั่วไหลไปไหน

“ถึงยังไงก็ราคาดีทีเดียว” “ไม่สิ ถ้าไม่มีกลไกการคุ้มครองการค้าละก็ อีกไม่นาน พวกพ่อค้าแม่ค้าจะรีบมาแย่งชิงผลประโยชน์ไป ถึงทำของดี ๆ ขึ้นมาก็จะถูกบังคับให้ขายถูกแล้วไม่ทันไรก็จะตกรับนะ?”

คำว่าการค้าเสรีนะฟังดูเท่ แต่มันคือกลไกการผูกขาดผลประโยชน์โดยกลุ่มทุนใหญ่ที่ควบคุมการกระจายสินค้าเอาไว้ได้ ซึ่งจะส่งผลเสียต่อการกระจายความมั่งคั่งกับผู้ที่อาศัยอยู่ที่นั่น ในระบบการกระจายสินค้า ตัวพ่อค้าแม่ค้านี้ นอกจากมีผลดีในแง่ของการช่วยควบคุมการขึ้นราคาสินค้าผ่านการแข่งขันด้านราคาแล้ว ก็แทบจะมีแต่ข้อเสียทั้งนั้นเลย?

แต่ถึงอย่างนั้นก็จำเป็นต้องมีการกระจายสินค้า และเรื่องกลไกตลาดก็มีแค่พ่อค้าแม่ค้าที่ดูแลจัดการได้ ในอดีตไม่เคยมีสักครั้งที่ภาครัฐทำเองแล้วประสบความสำเร็จ ดังนั้นการ

ขนส่งจึงเป็นความชั่วร้ายที่จำเป็นต้องมี ต้องสร้างกลไกที่ไม่สามารถทำการค้าแบบผูกขาดได้ขึ้นมา แล้วก็จำเป็นต้องมีช่องทางสำหรับการเจรจาไว้หลายฝ่าย เพื่อไม่ให้ได้รับผลจากการควบคุมตลาด ดังนั้นร้านขายของชำที่มองเห็นผลประโยชน์เป็นเรื่องรองได้ จึงเป็นสิ่งจำเป็น

แต่ถ้าคำนึงถึงอนาคตต่อจากนี้ การผูกขาดของร้านขายของชำ จะเป็นสิ่งที่ไม่สมบูรณ์ทางการค้าในฐานะการพัฒนาตลาดที่สมบูรณ์ขึ้นมา ดังนั้นจึงต้องใช้ประโยชน์จากข้อดีของทั้งสองด้าน ตัดทอนข้อเสียออกไปซะ นั่นแหละการบริหารดินแดน ซึ่งเรื่องนั้นคุณพ่อเมรี.....ยอมตัดใจ มอบหมายให้คุณผู้ติดตามจัดการแทนแล้ว คงไม่เป็นไรหรอกมั้ง ที่นี้สินค้าท้องถิ่นจากประเทศต่าง ๆ ก็ไหลจะเข้ามา มีทั้งวัตถุดิบและวัสดุเพิ่มขึ้น จนคึกคักในคราวเดียวเลย

อ้อ ทั้งที่ยังไม่ได้กำหนดเลยเรื่องการมาเปิดร้าน แต่คุณพ่อเมรีถึงขั้นดีใจจนน้ำตาไหลแล้ว.....แต่ว่า ถึงจะเรียกคุณสาวเดลิเฮลมาที่หลัง ก็คงโดนคุณมูริมูริอบรมสั่งสอน with มอร์นี่งสตาร์อยู่ดี คงจะโดนซ้อมจนน่วมทั้งที่น้ำตาไหลนั่นแหละ อ้อ ฟ้องเลยละกัน?

จะร้านขายของชำหรือร้านอะไร จดขายอยู่ที่มีสินค้าครบครบ
ถึงชื่อจะฟังดูไม่ดี แต่เราก็ไม่ผิดนะ

วันที่ 101 กลางวัน เมืองโอมูย ร้านขายของชำ

อะไรกันนี่ ทั้งที่ออกจากโรงเตี๊ยมผ่านเขตการค้ามาจน
ถึงจวนเจ้าเมืองแล้ว ก็ต้องพาคุณร้านเดลิเฮลย้อนกลับไปยัง
ร้านขายของชำในเขตการค้าอีก อ้อ ตอนเข้ามีแวะไปส่งของมา
แล้วนะ? จากนั้นก็กำลังจะเข้าไปในร้านขายของชำขนาดมหึมา
.....อ้อ ดูเหมือนจะเติบโตขึ้นอีกแล้ว?

เข้าไปไม่ไหว คนมารวมตัวกันเยอะเกินไป มีความร้อน
กับความชื้นแผ่ออกมาจากร่าง พุดได้ง่ายๆ เลยว่าร้อนอย่างกับ
โดนไฟ มันเป็นการพุดถึงความร้อนระดับที่เหมือนถูกเอาไปนั่ง
ตามความหมายนั้นจริง ๆ แต่มีการเอามาใช้เหมือนกับคำว่า
“เดือดดาล” ถ้าจะถามว่าต้องการพุดอะไรกันแน่ละก็.....ร้อน
จะตายซัก! เอมมีอค์กำลังแวงแล้วใช้เวทมนตร์ ‘เล่นแร่แปรธาตุ’
เจาะรูระบายอากาศให้ความร้อนไหลออกไปทางผนังที่อยู่ใกล้
กับบ่อน้ำ ถือโอกาสทำให้อากาศเย็นลงด้วยเวทมนตร์อุณหภูมิ
และใช้ ‘ฉวยจับ’ ระบายอากาศออกไปเรื่อย ๆถ้าคนแน่น
ขนาดนี้ละก็ ลำพังแค่การออกแบบกับอุปกรณ์เวทไม่น่าจะ
รับมือไหว

“เอลิฮูสแห่งเดลิบาลคะ ไม่ได้พบกันซะตั้งนาน วันนี้มา
ทักทาย.....ว้าย!”

พี่สาวร้านขายของชำเข้ามาขอบคุณเฮลธ์ที่เป็นสาวเด-
ลิเฮลแล้วเขย่าไหล่เลย เอาเถอะ คนเรามีรสนิยมทางเพศที่
หลากหลาย ถึงต่างคนต่างไม่เข้าใจในเรื่องนั้น แต่การให้เกียรติ

นายโดดเดี่ยว พิชิตต่างโลก

HITORIBOCCHI NO ISEKAI KOURYAKU

©2022 Shoji Goji

First published in Japan in 2022 by OVERLAP, Inc.

Thai Language translation rights granted to ZENSHU Publishing Co., Ltd.

Under the license from OVERLAP, Inc., Tokyo

นายโดดเดี่ยวพิชิตต่างโลก เล่ม 10

เรื่อง : Shoji Goji / ภาพ : Saku Enomaru

แปล : สรพงษ์

บรรณาธิการ : ตูลย์ชาติ

กองบรรณาธิการ : หมาหัวใจ

ปก : Calbee

รูปเล่ม : รพีพร

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

Zenshu Publishing Co., Ltd.

1 อาคารมนต์พิชิต ถ. รัชดาภิเษก บางโพธิ์พอพง ยานนาวา กทม. 10120

โทร. 02-294-2327

พิมพ์ครั้งที่ 1

ราคา 280 บาท

www.zenshushop.com

Facebook : www.facebook.com/zenshucomic

ISBN : 978-616-561-783-3

ตัวละครและเรื่องราวในเล่มนี้ เป็นเพียงเรื่องที่ตั้งขึ้นเพื่อความบันเทิงจากจินตนาการของผู้เขียนเท่านั้น
ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆ กับเหตุการณ์ บุคคล หรือสถานที่จริงใดๆ ทั้งสิ้น
สงวนลิขสิทธิ์ หนังสือเล่มนี้ได้รับอนุญาตให้จัดทำขึ้นเป็นภาษาไทย
และจัดจำหน่ายโดยได้รับอนุญาตถูกต้องตามกฎหมายจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในประเทศญี่ปุ่น
หากมีผู้ใดนำไปลอกเลียนแบบ ทำซ้ำ หรือดัดแปลงจะถูกลงโทษตามกฎหมายบัญญัติไว้สูงสุด

280 บาท

HITORIBOCCHI NO ISEKAI KOURYAKU

©2022 Shoji Goji

First published in Japan in 2022 by OVERLAP, Inc.

Thai Language translation rights granted to ZENSHU Publishing Co., Ltd.

Under the license from OVERLAP, Inc., Tokyo

แนว : Fantasy

เหมาะสำหรับ : ทั่วไป

นายโดเตเตียวพิชิตต่างโลก life.10 เหล่าสัตว์ป่าแห่งลัทธิเลเวลนิยม

ระหว่างที่เกิดความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในรัฐศาสนา
ฮารุกะ นักเรียนมัธยมปลายผู้ “โดเตเตียว” กับเพื่อนร่วมชั้น
ได้ไปเยือนประเทศมนุษย์สัตว์ในฐานะคณะทูต เป้าหมายของ
การส่งคณะทูตไปก็คือ การจัดตั้งระบบความร่วมมือกับ
ประเทศมนุษย์สัตว์ แน่นอนว่ามีการต้อนรับพวกฮารุกะที่
เป็นแขกอย่างสมน้ำสมเนื้อ ทั้งที่น่าจะเป็นแบบนั้น แต่ไม่รู้ทำไม
ถึงมีแค่ฮารุกะที่โดนดูถูกอย่างเห็นได้ชัด!? เฝ้ามมนุษย์สัตว์ที่
ถูกจัดว่าเป็นมนุษย์สุดแกร่งนั้นยึดถือลัทธิเลเวลนิยม เลย
ดูถูกฮารุกะที่อาศัยชีวิตรอดในต่างโลกมาได้ด้วยการใช้สปีทิล
แต่เลเวลยังต่ำอยู่ นอกจากนี้เหล่ายอดฝีมือของเฝ้ามมนุษย์
สัตว์ที่ไม่สบอารมณ์ฮารุกะก็ยิ่งมาขอท้าดวลด้วยอีก!? นี่
คือกลยุทธ์พิชิตต่างโลกของนายโดเตเตียวผู้แข็งแกร่งสุดๆ
ที่มาถึงเล่ม 10 แล้ว!

facebook.com/zenshucomic

www.zenshushop.com

